

Είμαι Έλληνας. Είμαι Εβραίος και Ισραηλινός. Είμαι κατά της κυβέρνησης Νετανιάχου, της μόνης αντισιωνιστικής κυβέρνησης που είχε ποτέ το κράτος του Ισραήλ. Είμαι σιωνιστής.

Είμαι ένας από τους εκατοντάδες χιλιάδες Ισραηλινούς που διαδηλώνουν κατά του Νετανιάχου και των ακροδεξιών εταίρων του που διχάζουν τη χώρα μου μέρα με τη μέρα. Δεν θα ξεχάσω, όμως, ποτέ την 7η Οκτωβρίου 2023. Το τραύμα της ημέρας αυτής και της εικόνας των παιδιών μου στα καταφύγια είναι βαθύ και είναι αυτό που μέχρι σήμερα δεν μου έχει επιτρέψει να γράψω για τον πόλεμο, παρόλο που παλαιότερα ήμουν πολυγραφότατος σε θέματα που αφορούσαν στο Μεσανατολικό και στον αντισημιτισμό.

Όμως, το θέατρο του παραλόγου που παρακολουθούμε τα τελευταία δύο χρόνια, κορυφώθηκε αυτές τις μέρες με την αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους από αδύναμους ηγέτες που προσπαθούν να ευχαριστήσουν τον συνεχώς αυξανόμενο μουσουλμανικό πληθυσμό τους και τους χρήσιμους ηλίθιους που υποστηρίζουν τυφλά την τρομοκρατία. Αρκεί να είναι κατά των Εβραίων, γιατί αυτό πάντα πουλούσε. Η αναγνώριση αυτή δεν είναι τίποτα περισσότερο από ανταμοιβή σε μια από τις μεγαλύτερες σφαγές του αιώνα μας. Ανταμοιβή στην τρομοκρατία. Ανταμοιβή σε αυτούς που σκότωσαν, βίασαν, έκαψαν, παιδιά, ενήλικες, υπερήλικες, άνοιξαν την κοιλιά από έγκυο και έβγαλαν το βρέφος, στραγγάλισαν βρέφη με γυμνά χέρια, έκαψαν βρέφος σε φούρνο μπροστά στους γονείς του και όλο περηφάνεια βιντεοσκόπησαν τις πράξεις τους. Δεν αρκέστηκαν, όμως, εκεί. Πήραν 250 ομήρους, πολλούς από τους οποίους σκότωσαν και τους υπόλοιπους τους βασάνισαν και τους βασανίζουν ακόμη. Όμως, ούτε αυτό τους ήταν αρκετό. Στον βωμό της προπαγάνδας, χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν τα δικά τους παιδιά σαν ασπίδες, δοξάζοντας τον θάνατο αντί για τη ζωή.

Και ποια ήταν η απάντηση της Δύσης μετά από μια πρόσκαιρη και, όπως αποδείχθηκε, ανειλικρινή υποστήριξη στο Ισραήλ; Ένα κατασκευασμένο αφήγημα περί γενοκτονίας και λιμού, προκειμένου να εμφανιστεί το θύμα ως θύτης. Για τις πραγματικές γενοκτονίες και λιμούς, όπως στο Σουδάν, κανείς δεν ενδιαφέρεται, κανείς δεν βγαίνει στους δρόμους και ο ΟΗΕ είναι απών. Είναι επειδή τα θύματα εκεί είναι μαύροι, επειδή οι θύτες είναι Άραβες, ή επειδή δεν υπάρχουν Εβραίοι στην εικόνα; Ο γ.γ. του ΟΗΕ δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα και στην 7η Οκτωβρίου 2023, που στην κυριολεξία το αίμα 1.200 αθώων ανθρώπων ακόμη δεν είχε στεγνώσει, έσπευσε να δηλώσει ότι η σφαγή δεν έγινε χωρίς αφορμή, «didn't happen in a vacuum» δήλωσε ο Γκουτέρες, που ηγείται ενός Οργανισμού του οποίου πολλοί υπάλληλοι συμμετείχαν στη σφαγή της 7ης Οκτωβρίου. Ντροπή!

Βέβαια, τα χρήματα της προπαγάνδας είναι πολλά και ταΐζουν εδώ και χρόνια πολύ κόσμο. Από το 2020 μέχρι σήμερα, μόνο τα αμερικανικά πανεπιστήμια έχουν λάβει από το Κατάρ και τις χώρες του Κόλπου, 5 δισ. δολάρια. Κάτι αντίστοιχο έχει γίνει και στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια. Αν κανείς παρατηρήσει τις διαφημίσεις εδώ και πολλά χρόνια στο BBC και στο CNN, θα καταλάβει ποιοι πληρώνουν τον λογαριασμό. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει και αυτό αλωθεί από τα λεφτά του Κατάρ, όπως με έκπληξη είδαμε πριν λίγο καιρό. Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί. Είναι πολλά τα λεφτά Άρη...

Και έτσι φτάσαμε στο Chamberlain moment του Στάρμερ και του Μακρόν, με την αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους χωρίς προϋποθέσεις. Χωρίς επιστροφή των ομήρων, χωρίς να κατεβάσει τα όπλα η Χαμάς, χωρίς να σταματήσει η παλαιστινιακή αρχή να διδάσκει μίσος στα σχολεία της. Μόνο με την υπόσχεση του Αμπάς ότι «όλα θα γίνουν». Βέβαια, το ότι το πιο συνηθισμένο όνομα νεογέννητων στην Αγγλία είναι πια το «Μοχάμεντ» και το ότι ο Μακρόν έχει στη χώρα του εκατομμύρια μουσουλμάνους, σίγουρα έπαιξαν μεγάλο ρόλο.

Έτσι όπως ο Τσάμπερλεϊν έμεινε στην Ιστορία ως ο αδύναμος ηγέτης που προσπάθησε να κατευνάσει τον Χίτλερ, έτσι θα μείνουν και αυτοί που προσπαθούν να κατευνάσουν τους τρομοκράτες. Πολύ φοβάμαι ότι σκάβουν έναν λάκκο στον οποίο θα πέσουν μέσα οι λαοί τους στο όχι πολύ μακρινό μέλλον.

Ελπίζω, μόνο, το θέατρο του παραλόγου που ζούμε να μην καταλήξει στην άνοδο της Ακροδεξιάς στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, γιατί αυτό δεν θα πάει καλά.

Προσεύχομαι να τελειώσει γρήγορα ο πόλεμος και να γυρίσουν οι όμηροι στο σπίτι τους. Προσεύχομαι η διεθνής κοινότητα και τα αραβικά κράτη να αναλάβουν την ανοικοδόμηση της Γάζας χωρίς τη Χαμάς και να προσφέρουν ελπίδα στα παιδιά της Παλαιστίνης. Γιατί κι αυτά είναι όμηροι της Χαμάς και του μίσους που έχουν διαχθεί. Ίσως το μόνο ρεαλιστικό σχέδιο στο τραπέζι αυτή τη στιγμή να είναι το σχέδιο του Τόνι Μπλερ για την επιστροφή των ομήρων και την ανοικοδόμηση της Γάζας υπό την επίβλεψη μιας παναραβικής και διεθνούς δύναμης, χωρίς τη συμμετοχή της Χαμάς. Δεν με ενδιαφέρει να πεθάνει και ο τελευταίος τρομοκράτης. Με ενδιαφέρει η ζωή των ομήρων και των αμάχων περισσότερο απ' ό,τι με ενδιαφέρει ο θάνατος των τρομοκρατών. Θα συνεχίζουμε να δοξάζουμε τη ζωή και όχι τον θάνατο. Σε πείσμα όλων αυτών που προσπαθούν να μας αφανίσουν, εμείς ευχόμαστε «ΣΤΗ ΖΩΗ»! (Le Chaim!).

*Ο Σάμπυ Μιωνής είναι Ελληνοϊσραηλινός επιχειρηματίας.

ΠΗΓΗ: [IEFIMERIDA](https://www.iefimerida.gr), 29.9.2025